

# De parel

“Kom, luiwammes, je moet je bed uit, de zon komt zo op en de vissen wachten niet op je, hoor,” zegt vader Jelle met een glimlach op zijn gezicht tegen zijn zoon Job, die nog heerlijk onder zijn warme dekbed ligt te slapen.

Vader doet de gordijnen open en knipt de leeslamp, die op het nachtkastje staat, uit.

“Je hebt zeker weer te lang liggen lezen gisteravond en vergeten je leeslampje uit te doen. Het geld groeit ons niet op de rug, hoor, wijsneus,” zegt hij met een iets luidere stem, omdat Job blijkbaar nog niet van plan is om wakker te worden. Maar dan is er beweging onder het dekbed. Job wordt wakker en een verwarde haardos wordt zichtbaar.

Met beide handen wrijft hij over zijn licht gezwollen oogleden en zegt: “Papa, waarom maak je me zo vroeg wakker? Het is vakantie, ik hoef niet naar school.”

“Dat weet ik, maar we zouden vandaag toch gaan vissen? En gisteravond, voordat je ging slapen, heb je nog een boek over vissoorten uit de kast gepakt, dus je kunt niet zeggen dat je het vergeten bent,” zegt Jelle.

“Nee, natuurlijk niet, papa. Ik kleed me snel aan en dan kom ik eraan,” zegt Job met een hese stem. Hij is blijkbaar toch nog niet helemaal wakker.

“Dat is goed, jongen. Je moeder heeft de ontbijttafel al gedekt. Ik zie je zo,” en hij loopt duidelijk hoorbaar de houten trap af.

Met een grote zwaai slaat Job het dekbed van zich af en zijn blote voeten raken het koude laminaat.

Hij buigt zich voorover om onder zijn bed te kijken en ziet dat

zijn pantoffels er niet staan. Meestal lukt het hem om ineens in zijn pantoffels te schieten, maar Bobbie, zijn poedel, zal ze wel verstoppt hebben. Bobbie is gek op pantoffels, zeker die van Job, want die zijn lekker pluizig.

Na het spelen laat hij ze ergens staan op plaatsen waar niemand het verwacht. Zo hebben ze een keer de pantoffels van mama in de kledingkast gevonden en die van papa in de tuin.

Wanneer Job naar zijn bureau kijkt, ziet hij dat zijn pantoffels eronder staan. Bobby is dus niet de schuldige. Hij heeft ze gisteravond niet bij zijn bed gezet. Als hij zijn pantoffels heeft aangetrokken, loopt hij naar de badkamer om zijn gezicht met koud water te wassen, poetst zijn tanden en kamt zijn weelderige haardos.

Terug in zijn slaapkamer trekt hij een spijkerbroek en een lekkere warme trui aan.

Op zijn pantoffels loopt hij de trap af en in de keuken aangekomen, ziet hij dat zijn vader al twee lunchpakketjes aan het klaarmaken is.

“Zo jongen, dat is een vroegertje, maar voor de vissen is het al laat. Die slapen bijna niet. Eet maar lekker wat boterhammen, dan kunnen jullie op pad,” zegt zijn moeder.

Job heeft eigenlijk geen trek, het is nog te vroeg. Vijf uur is geen tijd voor ontbijten. Toch eet hij twee boterhammen met aardbeienjam en drinkt een glas melk. Bobbie is naast zijn stoel gaan zitten en kijkt omhoog, misschien valt er iets op de grond wat hem bevalt. Job aait zijn trouwe vriend over zijn kroezige bol en neemt een hap van zijn boterham.

“Job, als je uitgegeten bent dan kunnen we vertrekken. Ik heb de hengels en de visstoelen gisteravond al in de garage klaargezet, en mama heeft de koelbox al gevuld,” zegt Jelle.

“Ik wens jullie veel plezier en ik hoop dat jullie veel vangen.

Dan kunnen we vanavond vis eten. Vergeet jullie lunchpakketjes niet,” zegt mama.

Als alles in de achterbak van de auto is geladen, rijdt de groene jeep de garage uit richting zee. Het is hooguit een halfuurtje rijden en uit de radio klinkt jazzmuziek. Job fluit zacht mee.

Plotseling zegt Job: “Pa, ik zie de duinen al.”

“Ja jongen, we zijn er bijna, dan zitten we op het strand, de zon komt op en het belooft een mooie dag te worden,” zegt Jelle.

Niet veel later rijdt de jeep de parkeerplaats op en Job stapt als eerste uit.

“Pa, er staan best veel auto’s. Het zal toch niet druk zijn? Straks blijft er geen vis meer voor ons over,” zegt Job met een sip gezicht.

“Nee joh, er zijn ook mensen die al vroeg een strandwandeling gaan maken of spullen zoeken op het strand. Het zijn niet allemaal vissers hoor, en er zit voldoende vis in de zee, dus geen paniek. Kom, we gaan een mooi plekje zoeken. Draag jij de hengels, dan neem ik de stoeltjes en de koelbox mee,” zegt zijn vader.

Bepakt en bezakt lopen ze het zanderige pad op. Als ze boven zijn angekommen, zien ze de zee in al haar pracht. Het lijkt net een zilveren plaat. Het is windstil en er zijn bijna geen golven: ideale omstandigheden om te vissen.

Met een brede glimlach op hun gezicht lopen de beide vissers het strand op en stoppen bij de vloedlijn.

“Wat vind jij een fijne plek om te gaan vissen?” vraagt Job aan zijn vader.

“Het maakt mij niet zo veel uit, kies jij maar Job,” antwoordt zijn vader.